

Lentemeer

Olivier Sted

Eerder verschenen van Olivier Sted:

De Bergbouwers van Metis Bidenk - Boek 1

De Bergbouwers van Metis Bidenk - Boek 2 - Lichtmetaal

De Bergbouwers van Metis Bidenk - Boek 3 - Retromorfose

© 2024 Olivier Sted

© 2024 Zilverbron

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp: Bonive

Shutterstock: DiwansVector

Typografie: Studio Zilverspoor

Redactie: Tamara Geraeds

Eerste druk, juli 2024

ISBN 978 94 6308 4857

NUR 344

info@zilverbron.com

Facebook: [zilverbron](#)

Twitter: [@Zilverbron](#)

YouTube: [Uitgeverij Zilverspoor en Zilverbron](#)

webshop: www.artbookshop.com

Zilverbron is een label van uitgeverij Zilverspoor, speciaal opgericht om beginnende auteurs en onconventionele boeken een podium te bieden. Meer informatie over Zilverspoor kunt u vinden op www.zilverspoor.com.

Lentemeer

Olivier Sted

ZILVER
BRON

1

Beduusd deed Vitor de deur van de kast dicht. Een ogenblik staaarde hij verward naar zijn kledingkast. Had hij het wel goed gezien? Had de brief die hij vanochtend had ontvangen hem zo van zijn stuk gebracht? Hij meende dat hij met zijn laatste manuscript iets uitzonderlijks in handen had gehad. De uitgeverij dacht daar duidelijk anders over. Opnieuw had er een afwijzing in de bus gelegen. Was het daardoor dat hij dingen zag die er niet waren? Of, zoals daarnet, dingen niet zag die er wel hoorden te zijn?

Met een groeiende benauwdheid in zijn borst keek hij naar de kastdeur. Hij moest hem nog een keer openen, anders kwam hij nooit van dat beginnende paniekg gevoel af. Het was enkel inbeelding geweest, dat kon niet anders. Hij was per slot van rekening een schrijver, geoeffend in het zich voorstellen van dingen die er niet waren. Door de afwijzing van de uitgever had hij zijn toekomst als een zwart gat voor zich gezien. Dat beeld had hij op zijn kledingkast geprojecteerd, zo simpel lag het. Nadat hij de brief op de ongelezen stapel kranten had gegooid en de resten van zijn ontbijt op het aanrecht had gezet, was hij na een half uur vruchteloos ploeteren tot de conclusie gekomen dat hij zich vandaag onmogelijk op zijn volgende schrijfproject kon focussen. Hij kon vandaag beter iets anders gaan doen. Even wat afstand nemen en zijn gedachten verzetten. Hij liep immers al veel te lang met het idee rond om zijn werkplek te verhuizen. Elke keer als hij op een zonnige voormiddag aan zijn bureau zat te schrijven, gleed het binnenvallende licht er in een verblindende baan overheen. Hij had zich nu wel vaak genoeg aan die hinderlijke lichtvlek geërgerd. Vandaag zou hij zijn

werk- en slaapkamer omwisselen.

Zijn kledingkast had hij al verzet. Dit bleek op zich al een hele toer te zijn. Met veel moeite had hij het ding de overloop op gesleept, over de drempel naar zijn nieuwe plek net naast de deuropening. Het was geweest alsof de kast, toen hij hem tegen de muur schoof, contact met iets maakte. Als een knikker die in een putje rolt die een stoelpoot in het zeil heeft achtergelaten. Veel aandacht had hij er niet aan besteed. Hij was buiten adem geweest en zijn bloes doorweekt van het zweet. Al dat zitten aan zijn schrijftafel was niet bevorderlijk voor zijn conditie. Hij had besloten zich even wat op te frissen voordat hij zich aan de rest van de verhuizing waagde. Zijn handdoeken bewaarde hij onder in zijn kledingkast, naast zijn ondergoed en sokken. Hij had er een van het stapeltje willen pakken, en had nog nooit zo snel de kastdeur dichtgeslagen.

Leunend tegen zijn bureau wreef Vitor over zijn gezicht. De kast was nog geen seconde open geweest, toch zag hij het beeld nog steeds haarscherp voor zich. De handdoeken, die altijd opgevouwen naast de stapeltjes kousen en zakdoeken lagen, waren er niet meer geweest. Ook zijn truien en broeken die erboven hingen waren verdwenen. Hij had in een zwart gat gekeken.

Hij draaide zijn hoofd. De waterige zonnestrallen die door het zijraam zijn kantoortje binnenvielen waren aan hun opmars naar het bureaublad begonnen. Het kon in de kast onmogelijk zo donker zijn geweest. Onwillekeurig rilde hij. Er was iets aan de hand en hij had helemaal geen zin om uit te zoeken wat dat was. Zeker niet op een ochtend zoals deze.

Met zijn vingers om het koele metaal van de zaklantaarn geklemd trok Vitor behoedzaam de kastdeur open. De vondst van het voorwerp achter in zijn bureaulade had hem net het beetje extra moed gegeven dat hij nodig had om te gaan kijken.

Zie je wel, het was geen donkere leegte die al het licht uit zijn kamer leek te willen opslokken. Daar, iets lager dan de vloer van zijn werkkamer, lag een tapijt. Achter de kastdeur zat geen donker gat, maar gewoon een ruimte waar de verlichting uit was. Een ruimte waarvan de vloer zich voor hem in het schemerduister uitstreckte. Waar waren zijn overhemden en zijn sokken gebleven? Zijn hartslag bonkte tegen de binnenkant van zijn schedel. De bevende straal uit de zaklamp gleed langs de muur van een kamer die veel te groot was om in de kledingkast te passen. Vitor haalde een klammig aanvoelende mouw langs zijn voorhoofd. Dit moest een optische illusie zijn.

De lichtstraal viel op een kastje dat in een hoek stond. Het was een model met hoge poten en een enkele lade. Een nachtkastje? Hij zag nergens een bed. Wel stond er een wat verloren ogende stoel midden in de verder lege ruimte. Vitor richtte de zaklantaarn omhoog. Aan het plafond hing een eenvoudige lamp. Zou er ergens een lichtschakelaar zitten?

Geschrokken trok Vitor zijn hand terug. Hij was onbewust zo ver naar voren geleund dat hij de zaklamp voorbij het kozijn in de verduisterde kamer had gestoken. Verdorie. Dit had gruwelijk mis kunnen gaan. Met beide handen probeerde hij de hevig bevende zaklamp stil te houden. Dat daar was een ruimte die er niet hoorde te zijn!

Houd alsjeblieft je hoofd erbij, Vitor.

Hij liet de zaklantaarn zakken. Was dit nu zo'n portaal waar hij weleens in zo'n vergezocht fantasyverhaal over had gelezen? Resoluut schudde hij de gedachte uit zijn hoofd. Kom op, zeg. Dat soort lectuur heette niet voor niets "fantasie". Toch bedrogen zijn ogen hem niet. Er bevond zich echt een kamer op de plek waar zijn garderobe hoorde te zijn. Betekende dat dat het voorste deel van zijn zaklamp daarnet op een totaal andere plek geweest was, in een ruimte die zich

misschien mijlenver van zijn huis bevond? Hij tikte met een nagel tegen het metalen omhulsel van de lantaarn. Het voelde normaal aan. Hij had ook geen hitte, vibraties of andere vreemde dingen gevoeld toen hij daarnet onbewust naar voren had geleund.

Tot Vitors afgrijzen begon de weerzin tegen de enige logische vervolgstap langzaam te slinken. Zou hij de donkere kamer binnen kunnen stappen? Hoe werkte zo'n doorgang? Zou hij atoom voor atoom worden afgebroken om tegelijkertijd aan de andere kant van het portaal terug opgebouwd te worden? Zou de persoon aan de andere kant dan nog wel dezelfde zijn als hij? De verbinding met die andere ruimte was ontstaan op het moment dat hij ernstig was gaan twijfelen of het nog wel zin had om tijd te blijven steken in zijn wens ooit nog een keer uitgegeven te worden. Had iets of iemand hem een teken gegeven? Dit voelde als een buitenkans. Wat hem overkwam was een gebeurtenis van het soort dat nadien stevast verwerkt werd in een boek of film. De toegang die hij hier voor zich had kon hem betere verhaaldeëen geven dan waar hij zelf ooit op zou kunnen komen. Het zou eeuwig zonde zijn niets met deze ontdekking te doen, enkel omdat hij bang was voor wat hem aan de andere zijde van het portaal te wachten stond. Hoe eng hij het ook vond, hij kon niet anders dan uit proberen te vinden wat voor soort kamer het was en waar die zich bevond.

Vitor tilde de zaklamp op. Aan de overzijde versmalde de kamer zich tot iets wat op een korte gang leek. Naast de deurpost aan het einde van het gangetje zat een lichtgekleurd paneel. Het zou hem niet verbazen als daar de lichtschakelaar zat.

Vitor tilde zijn voet hoog op en hield hem vlak boven de wazige rand waar de bodem van de kledingkast in verdween. Hij verplaatste zijn hand die hij tegen de kastdeur had gelegd voor wat extra steun en bewoog millimeter voor millimeter de neus van zijn schoen

naar voren. Alles leek normaal. Los van de hartslag die hij tot in zijn tenen en vingertoppen voelde kloppen merkte hij geen vreemde gewaarwordingen op. Hij liet zijn voet naar beneden zakken. Het was alsof hij een doodnormale deuropening door stapte. Juist dat maakte het gevoel dat het allemaal niet klopte zo sterk. Toch stond de andere optie, de kast sluiten en nooit meer opendoen, hem nog minder aan. Daarvoor was hij nu ook al te ver gekomen. Zijn voet raakte het stug aanvoelende tapijt in de schemering onder hem en ook zijn andere voet tilde hij over de wazige rand heen. Als in een droom stak hij de ruimte over en met een vinger die tintelde van de spanning drukte hij de lichtknop in. De lamp achter hem aan het plafond sprong aan. Het was inderdaad een niet al te grote kamer die op de stoel en het nachtkastje na leeg was. Aan de zijkant zat nog een deur. Hij duwde tegen de klink. Er stond daar iets wits. Een toiletpot? Zie je wel, de ruimte had hem meteen al doen denken aan een hotelkamer. Dat betekende dat er achter die andere deur...

Hij duwde de klink naast zich omlaag en gluurde door de kier. Er lag inderdaad een gang achter die zo te horen verlaten was. Hij draaide de deur verder open. Armaturen met kleine lampenkappen verlichtten stemmig een breed donkerrood tapijt dat zich links en rechts van hem langs identieke deuren uitstreckte. Rechts kwam de gang uit op een tweetal dubbele deuren zonder klinken. Dat zouden de liften moeten zijn.

Hij had geen idee waar de ijsskoude realisatie vandaan kwam, maar het volgende moment was hij terug de kamer in gestormd en stond hij bevend over zijn schrijftafel gebogen. Zweetdruppels vielen op zijn vingers. Zijn keel, waar zijn ademhaling schurend doorheen bewoog, was misselijkmakend droog. Daar achter hem, in een kast die nog geen meter diep was, bevond zich een compleet gebouw dat daar onmogelijk kon liggen. En hij was daar met zijn stomme kop zomaar naar

binnen gestapt, zonder zich te realiseren dat er mogelijk geen weg terug zou zijn.

Hij sloot zijn ogen en duwde zijn vingers tegen het hout van het tafelblad. Het speeksel keerde in zijn mond terug. De structuur van de tafel voelde vertrouwd, net als de strook zonlicht die over de rand viel. Hij draaide zich om. De deur aan de andere kant van de lege kamer keek nog steeds uit op het donkerrode tapijt. Eng of niet, hij kon nu niet anders dan verdergaan. In de korte tijd dat hij aan de andere kant van het portaal was geweest had hij voldoende gezien om ervan doordrongen te zijn dat die nieuwe wereld voor een schrijver zoals hij een in de schoot geworpen wonder was.

Vitor sloot de kastdeur en deed hem weer open. De hotelkamer was er nog steeds. Hij duwde de deur opnieuw dicht, draaide de sleutel om en wachtte even. Ook deze handelingen zorgden er niet voor dat het mysterieuze hotel verdween. De verbinding met die andere plek leek stabiel. Maar was het stabiel genoeg om erop te kunnen vertrouwen?

Vitor wreef over zijn neusbrug. Hij zou eerst maar eens een mok koffie inschenken. Daar was hij intussen wel aan toe. En waarschijnlijk was het beter dat hij ook meteen ging lunchen.

2

Uiteindelijk had Vitor pas de volgende dag voldoende moed verzameld om opnieuw door het portaal te stappen. Ondanks een doorwaakte nacht was hij die ochtend met een standvastig gevoel uit bed gestapt. Zijn expeditie in de wereld achter zijn privéportaal diende een vervolg te krijgen. Wel had hij eerst nog een hele middag met een oud verhaalidee gestoeid. Pas toen hij had moeten concluderen dat het nooit beter zou worden dan het manuscript dat hij van de uitgever retour had gekregen, was het gevoel dat hij een nieuwe poging met het portaal moest ondernemen sterk genoeg geworden.

Weer was de gang die langs de andere kamerdeuren liep verlaten en toen de liftdeur voor hem dicht gleed en een korte versnelling aangaf dat hij op weg was naar beneden, maakte een gevoel van teleurstelling zich van hem meester. Hier stond hij dan, na het maken van een reis die volgens alle wetenschappers als fysisch onmogelijk zou worden betiteld, in de lift van een hotel dat er eerlijk gezegd nogal deprimerend gewoontjes uitzag. Eigenlijk had hij op zijn minst gehoopt een glimp op te vangen van een hotelgast die er excentriek of niet helemaal menselijk uitzag. Oké, de nummering op de kamerdeuren had uit onleesbare tekens bestaan. Even had hij geprobeerd de codering van vierkantjes en liggende en staande streepjes te ontcijferen. Daarna was hij naar zijn werkkamer gegaan om pen en papier te pakken. Als hij dit hotel ging verkennen, dan kon hij beter in kaart brengen waar de kamer met zijn portaal zich bevond.

Het knoppendisply in de lift bevatte dezelfde soort symbolen. Hij tekende de reeks van vierkantjes en

streepjes na die naast de knop stonden die bij zijn binnenkomst had opgelicht. Hij was daarmee klaar toen de lift vertraagde en de deur open schoof. De vrouw die binnenstapte, gekleed in een oranje overall, deed hem in eerste instantie denken aan een onderhoudsmonteur. In plaats van een gereedschapskist droeg ze echter een stapeltje handdoeken.

‘Goedemorgen,’ zei ze vriendelijk. Ze keerde zich naar het display en drukte een van de knoppen in.

In stilte volgden ze beiden de oplichtende drukknoppen. Vitor haalde zijn notitieboekje tevoorschijn. Zo ingewikkeld kon die codering van vierkantjes niet zijn. Ze stonden duidelijk voor cijfers, dus heel veel combinaties waren er niet mogelijk. Als hij nu ook eens de tekenreeks van de knop onder zijn verdieping noteerde dan kon hij...

Hij voelde zijn gezicht koud worden. Dit klopte niet. De symbolen naast de knop van zijn verdieping waren anders. Het was de vijfde knop in de tweede rij geweest, toch? Er stond nu een tekenreeks die in niets leek op wat hij had opgeschreven. Hoe kon dit?

Vitor merkte dat de vrouw hem met een zijdelingse blik opnam. De oplichtende knoppen bereikten de linkeronderhoek, maar in plaats van af te remmen en hen er op de begane grond uit te laten, kantelde het display tot zijn schrik weg en draaide een nieuwe reeks knoppen tevoorschijn.

‘W-wat is dit?’ stamelde Vitor. Hij zocht de blik van de vrouw.

De liftcabine kwam met zo’n abrupte schok tot stilstand dat Vitor het geluid van de sirene die uit een ander deel van het gebouw klonk niet nodig had om te beseffen dat er iets flink mis was.

‘Het zal eens een keer niet waar zijn.’

Verbijsterd keek Vitor toe hoe de vrouw met een zucht een metalen strip uit haar tenue tevoorschijn haalde en deze onder de liftdeur schoof.

‘Til jij dat rooster uit het plafond,’ gebod ze. ‘Jij bent langer dan ik.’

‘Wat?’ piepte Vitor met dichtgeknepen keel. ‘Moeten we langs de liftschacht ontsnappen?’

‘Doe niet zo gek.’ De vrouw trok de strip met een ruk omhoog en haakte haar vingers in de spleet die naast de schuifdeur ontstaan was. ‘Daar heb ik op dit moment de juiste spullen niet voor bij me. Maar als jij handschoenen bij je hebt en niet bang bent die mooie broek van je vies te maken, dan mag je het van mij best proberen. Schuif dan wel eerst even dat rooster hiertussen.’ Afwachtend keek ze naar hem op. ‘Lukt dat nog vandaag? Heel lang houd ik dit niet, hoor.’

‘Eh, ja. Wacht even.’ Zijn evenwicht houdend tegen de wand haakte hij zijn vingers door het rooster dat de verlichtingsbak afsloot. Na een paar keer trekken kletterde het ding op de vloer en gezamenlijk trokken ze de deur verder open totdat het rooster ertussen paste.

‘Het trappenhuis is deze kant op, hoor, denk ik.’ Beduusd keek Vitor de vrouw na. Waarom liep ze de gang in? Onzeker volgde hij haar. Het was wel duidelijk dat zij hier werkte en dus wist wat je moest doen als het alarm afging. Hij wreef over zijn neus. Die prikkende geur. Het was het brandalarm. Van alle rampen die een hotel konden treffen... Hij versnelde zijn pas. Behalve dat die linnendame waarschijnlijk wist wat de snelste evacuateroute was, kon ze hem vast ook helpen zijn verdieping terug te vinden.

De rook die tegen het plafond hing werd steeds dikker. Vitor haalde zijn zakdoek tevoorschijn en hield hem tegen zijn neus en mond. De linnendame beende nog steeds resoluut voor hem uit, tegen de stroom van het groeiende aantal hotelgasten in die wel allemaal in de richting van de liften liepen. Kon hij niet beter hun voorbeeld volgen? Er hing al zoveel rook in de lucht dat hij verschillende keren stil had moeten blijven staan

vanwege een hoestbui. Gelukkig had de vrouw een opvallend gekleurde overall.

De deur naast hem draaide open en even dacht Vitor dat er iemand de gang op kwam die een wasmand vol pluizige dekens droeg. Een vrouwtje met een volledig gerimpeld gezicht schuifelde achteruit de gang op en sloot de deur behoedzaam. Op haar rug droeg ze een enorme rieten mand waar slierten pluizige begroeiing uit hingen die ook haar schouders overwoekerden. De andere hotelgasten om haar heen negerend stiefelde ze over de rode loper verder. Vitor keek haar na. Was ook haar hoed bedekt met de mosachtige structuur?

Een por in zijn rug duwde hem opzij. Een vrouw gekleed in een statige jurk, compleet met pofmouwen en kanten kraag, snelde langs hem heen. De langwerpige tas die ze over haar schouder droeg zwiepte heen en weer en dreigde haar met kleurige veren versierde hoed van haar hoofd te vegen. Verbaasd liet Vitor zijn zakdoek zakken. De tas van de vrouw deed hem wel heel erg aan een gitaartas denken. Eentje voor een elektrische gitaar? Het klopte helemaal niet met haar uitdossing.

Opnieuw werd hij aan de kant geduwd, deze keer door twee mannen die eveneens gehaast in de richting van het liftblok liepen. Ze waren gekleed in kostuums met ornamentele pofmouwen, waardoor het leek alsof ook zij zo uit de repetitie van een Middeleeuws stuk waren weggelopen. Het tweetal was verwickeld in een woordenwisseling waarvan Vitor niets kon verstaan. Een van de twee werd duidelijk gehinderd door een kist die hij onder zijn arm droeg en een tweede die hij op wieltjes achter zich aan trok, tot zichtbare ergernis van de ander. Vitor bleef het kibbelende tweetal nakijken totdat ze om de hoek verdwenen waren.

De linnenvrouw! Vitor drukte de zakdoek weer tegen zijn gezicht en haastte zich naar het einde van de gang. Was ze links- of rechtsaf gegaan? Rechts van hem

liep de gang na enkele meters dood. Het was niet waarschijnlijk dat ze een van de kamers binnen was gegaan, dus sloeg hij links af.

De hitte achter de hoek die hij om snelde was een slag in zijn gezicht. In een reflex zakte hij half door zijn knieën en bracht een van zijn armen afwerend omhoog. Daar, een eind verderop, bliezen uit een kamer helgele vlammen tegen het gangplafond. Ondanks de rook, die hier alles in een donkergrijze mist hulde, zag hij hoe een silhouet in oranje overall een deur opende en erdoor verdween. Toen de linnendame weer tevoorschijn kwam, trok ze een metalen cilinder op wieltjes achter zich aan waar een flexibele slang bovenuit stak. Wat was ze met die stofzuiger van plan?

‘Kun je niet beter een brandblusser gebruiken?’ riep hij haar toe boven het geraas van de vlammen uit dat zelfs het geblèr van het brandalarm overstemde.

‘Als je daarmee een brand van deze omvang te lijf wil gaan, wens ik je veel succes,’ reageerde ze. Ze ontdoed de flexibele slang van het mondstuk, gooide hem terzijde en terwijl het elektrische snoer zich straktrok tegen de deurpost, stevende ze op het inferno af.

Vertwijfeld bleef Vitor staan. Zweet stroomde over zijn rug en de huid van zijn voorhoofd voelde aan alsof die op barsten stond. Toch liep de vrouw, die niet meer dan een vlek in de grauwe mist was, voorovergebogen maar met vaste tred naar de brandende kamer. Een gebrom dat maar net boven het geraas van de vlammen uit klonk gaf aan dat ze de stofzuiger aan had gezet. Met een zwaai gooide ze de slang de kamer in, waarna ze iets boven in het apparaat goot. Meteen veranderde het gebrom in een scherp gesis en werd de rook, die al alarmerend zwart was geworden, weggeblazen door een witte mist die uit de kamer blies.

Het was alsof iemand de gangverlichting op volle sterkte draaide. De drukkende rook werd verdreven door een sneeuwbus van witte vlokken die op het don-

kerrode tapijt dwarrelden en daar al snel oplostten. Vitor liet de zakdoek zakken. Het prikkelende gevoel in zijn longen verdween en maakte plaats voor de geur van een loofbos na een regenbui. Zijn voet stootte tegen de flacon die de linnendame op de vloer had laten vallen. Shampoo. Anti-roos met dennenappelextract.

Voorzichtig keek Vitor om de deurpost. De kust leek veilig. Nergens waren meer vlammen te zien. Hij stapte over het uiteinde van de stofzuigerslang waarover met een dik elastiek een prop gaas was gespannen. Een laatste restje schuim sijpelde op het geblakerde tapijt. Ook de muren zaten onder het roet. Wat kon deze felle brand veroorzaakt hebben? Net als in zijn hotelkamer stond hier bijna niets. Ook de linnendame keek zoekend rond.

Vitor verstarde. In de muur achter de vrouw zat een opening die op een venster leek. Alleen keek deze niet uit op de omgeving van het hotel, maar op een kamer met muren van grove brokken steen en een zware tafel van ruwhouten balken. Het contrasteerde zo sterk met de inrichting die hij tot nog toe tegen was gekomen dat hij maar één conclusie kon trekken: ook dit was een portaal dat het hotel met een andere wereld verbond.

De vrouw raapte iets van de grond. Het was een voorwerp dat leek op een ketting waarvan de kralen groot en ongelijk waren. Met een humeurige blik liep ze langs hem de kamer uit. Op de gang keek ze eerst zoekend om zich heen om daarna resoluut rechts af te slaan. Vitor liep haar achterna en zag haar na de volgende hoek gehurkt bij een schoonmaakkarretje zitten. Ze praatte op vriendelijke toon tegen iemand. Had iemand zich achter het wagentje verstopt? De linnendame reikte naar voren en toen ze overeind kwam, had ze een jong kind in haar armen. Het fronsende ventje klemde het snoer met kralen in zijn knuistjes. Wacht, het was geen ketting. Het was een pop waarvan het hoofd en de ledematen uit half doorzichtige aan elkaar

geregen stenen bestonden.

‘Gelukkig, je hebt de situatie al onder controle.’

Vitor draaide zich geschrokken om. Een man met lichte stoppelbaard, gekleed in eenzelfde oranje uniform, liep naar hen toe.

‘Ik ben Felix, personeelschef van dit hotel.’ De man glimlachte innemend. ‘Als ik het juist heb bent u hier gisteren al gearriveerd, niet? Onze excuses voor de overlast.’ De man gebaarde naar het gangdeel dat om de hoek lag. ‘Dit soort dingen gebeuren gelukkig slechts sporadisch. We zullen zorgen dat de verdieping weer zo snel mogelijk op orde is. Ondertussen kunnen we beneden bij de balie uw verblijf regelen. Mocht u langer in Lentemeer willen blijven, dan hebben we suites met een mooi uitzicht op de baai.’ Felix haalde een notitieboekje tevoorschijn. ‘U bent aangekomen in sector ZZ9-M-Z Alfa, is het niet?’

Sprakeloos staaarde Vitor de man aan. ‘Ik... ik weet niet...’ bracht hij uit terwijl de linnenvrouw zich met een onderzoekende blik bij Felix voegde.

‘Het moet wel.’ De man streek met een peinzende blik over zijn korte snor. ‘Volgens de camerabeelden bent u uit een van de kamers daar gekomen.’

‘Fijn dat de apparatuur het in dat deel wel doet.’ De vrouw schoof het kind wat hoger op haar arm. ‘Kun je iemand eens naar de camera’s op deze etage laten kijken? Het was puur toeval dat ik net in de buurt was.’

‘Natuurlijk.’ Felix maakte een aantekening. ‘Al raad ik je wel aan iets beter op Iku te letten. We hebben het daar al een keer over gehad.’

‘Denk je dat ik daar tijd voor heb?’ viel de vrouw verontwaardigd uit. ‘Ik heb al zo veel kamers om te onderhouden. En die bedden maken zich niet vanzelf op!’

‘Dat knulletje moet via een van de portalen op jouw etages binnen zijn gekomen.’ Felix haalde verontschuldigend zijn schouders op. ‘Totdat we uit hebben gevonden welke kamer dat was zal iemand zich over hem

moeten ontfermen. De anderen hebben het minstens net zo druk.'

'Dat jongetje komt ook uit zo'n...' begon Vitor. Hij wees met een bevende vinger in de richting van de uitgebrande kamer die zich ergens achter de hoek bevond. 'Hij komt ook uit een andere, eh, plaats?'

'Dat klopt. Hij is waarschijnlijk de weg kwijtgeraakt,' antwoordde de vrouw. 'De cameraverbinding met de centrale haperde die middag, dus ook wij tasten wat dat betreft in het duister. En totdat we zijn wereld terug hebben gevonden mag ik op hem passen.' Ze boog haar hoofd naar het kind toe. 'Om ervoor te zorgen dat jij niet te vaak de boel in de hens zet, hè, klein pyromaantje van me.'

Het jongetje keek even naar haar op, maar was daarna weer met zijn volledige aandacht bij zijn stenen pop.

'Dit hotel heeft nóg meer portalen?'

'Natuurlijk,' antwoordde Felix. 'Elke kamer aan de videzijde heeft er een. We houden die ruimtes vrij voor het verkeer van en naar onze stad. De kamers aan de buitenzijde zijn daarentegen volledig ingericht en kunnen gebruikt worden door wie langer in onze mooie havenstad wil blijven. Dus als u van plan bent meerdere dagen... gaat het wel goed, meneer?'

Vitor zocht steun tegen het schoonmaakkaretje, dat wegrolde. Zijn hand tastte naar de muur. Niet alleen in de twee kamers die hij bezocht had zaten portalen, het hele hotel zat er vol mee! Weer zag hij het knoppen-display in de lift voor zich, hoe het wegdraaide en een nieuw paneel onthulde met rijen en rijen aan verdiepingen. Hoeveel kamers was hij op deze etage gepasseerd? Dit hotel moest honderden, misschien zelfs duizenden doorgangen naar andere werelden bevatten. En al die werelden bevonden zich in de kledingkast die in zijn werkkamer stond.

'Hier, dit kun je wel gebruiken, denk ik.' De linnendame duwde hem een glas in zijn hand.

Hij nam een slok. Water. Het smaakte lichtelijk zoet. Was dat omdat zijn keel kurkdroog was? Het maakte in elk geval zijn hoofd iets helderder. Hij nam nog een slok. Het jongetje, Iku, had een duim in zijn mond gestopt en hing met slaperige oogjes tegen de schouder van de vrouw. Het was een geluk dat Felix had gezien op welke verdieping hij binnen was gekomen, anders had hij hier net als Iku voor eeuwig rondgedoold. Had dat kereltje werkelijk die uitslaande brand veroorzaakt? Hij betwijfelde het. Dat kind zou het nooit overleefd hebben. Ook zag zijn kleding er veel te schoon uit voor iemand die in de buurt van de brandhaard zou zijn geweest. Hoe dan ook, die linnendame had door haar daadkrachtige optreden een ramp voorkomen. Het zou een geweldig begin voor een verhaal zijn geweest.

Vitor verslikte zich bijna in zijn volgende slok. Waarom zou hij het niet gebruiken? Hij was het portaal in zijn kast binnengestapt omdat hij hier inspiratie hoopte te vinden. En nu was hij niet alleen persoonlijk getuige geweest van een actieve introductie van enkele personages, ook was hij al een handjevol kleurrijke karakters tegen het lijf gelopen die hem mogelijk aan nog meer interessante verhaaldeeeën konden helpen. Wat zou die weelderig geklede vrouw met die gitaartas in Lentemeer komen doen? Of dat oude vrouwtje met haar mand vol mos? Dat hij in dit havenstadje terecht was gekomen was een geschenk waarop hij niet meer had durven hopen. Het zou ontzettend zonde zijn er geen gebruik van te maken. En ook al duizelde zijn hoofd van alle indrukken die hij vanmiddag te verduren had gekregen, één ding wist hij zeker: als Lentemeer zijn schrijfcarrière niet de beslissende impuls zou geven, dan zou niets dat doen.

3

Toen Vitor drie jaar geleden besloot dat Lentemeer zijn werkgebied zou worden, werd het café dat aan het einde van de haven lag al snel zijn stamkroeg. Na zijn vele wandelingen door het stadje eindigde hij er graag. En ook al gaf het idee dat het havenstadje zich op miraculeuze wijze in de kledingkast op zijn werkkamer bevond hem nog steeds de kriebels, als zijn werkdag erop zat, bleef hij graag nog enige tijd in café De Meermin hangen, al was het maar om van Teuns stamgasten de laatste nieuwtjes op te pikken.

Voordat Vitor het café binnenging, weerspiegelden de masten van de aangemeerde zeilboten achter hem kort in het deurvenster. Zoals altijd zat Elmo, de rosse cafékat, op zijn vaste plek tussen de bloempotten. Het dier liet een brommende miauw horen toen Vitor de deur liet dichtvallen.

‘Kijk eens aan, daar hebben we onze sterschrijver,’ groette Teun hem van achter de toog. ‘Je bent laat vandaag.’

Vitor tilde met een theatraal gebaar zijn handen verontschuldiging op. ‘Als je eenmaal in de flow zit, kun je daar maar beter gebruik van maken.’

‘Goed om te horen dat je op dreef bent,’ grijnsde de uitbater. Hij sloeg de theedoek over zijn schouder en mengde zich weer in het gesprek met de dames Ziva en Wies die op hun vaste plek aan het einde van de bar zaten.

Van achter de deur die naar het zaaltje achter het café leidde dreven de klanken van percussie, een elektronisch orgel en een gitaar de ruimte in. Vitor was er al snel achter gekomen dat de band van bards, bestaande uit de vrouw en de twee mannen die hij de eerste dag in

de gangen van het hotel tegen was gekomen, De Meermin hadden uitgekozen als repeteerplek. Tijdens hun bezoeken aan Lentemeer had het gezelschap al snel hun Middeleeuwse instrumentarium vervangen door hun moderne tegenhangers die ze in een van de muziekwinkeltjes tegen waren gekomen.

‘Wel wel, kijk eens aan wie ons daar met nieuws uit de grote wereld komt verblijden.’ Vanaf het tafeltje bij het raam dat hij met zijn vrouw deelde keek Sylvester joviaal zijn kant op. ‘Heb je al wat gehoord van het uitgeversfront?’

Vitor nam plaats op de stoel die de man uitnodigend naar hem toe had geschoven.

‘Heeft de uitgever je nieuwe manuscript al gelezen?’ Siyah, Silvesters echtgenote, keek met haar gelige ogen afwachting naar Vitor op.

‘Voorlopig heb ik alleen een ontvangstbevestiging gekregen. Er zullen nog wel een paar weken overheen gaan voordat ik er iets van hoor. Ik ben niet de enige van wie ze werk toegezonden krijgen.’

‘Maar jij bent ondertussen wel zo’n beetje hun hofleverancier, toch?’ Sylvesters grijns duwde de zilvergrijze manen waar zijn haardos uit bestond nog verder zijwaarts. ‘Na de successen van je vorige boeken zullen ze toch wel een beetje nieuwsgierig zijn naar de nieuwe avonturen van Ada?’

Het voelde voor Vitor nog steeds wat onwerkelijk. Nadat hij een half jaar lang de gang van zaken in het stadshotel van Lentemeer had gevolgd en in het jaar erop uit zijn aantekeningen een manuscript had geditilleerd, liet het antwoord van de eerste uitgeverij waar hij het naar opstuurde niet lang op zich wachten. De boekpresentatie was een zegetocht. Toch had Vitor zich sindsdien niet meer echt op zijn gemak gevoeld. De uitgever had tijdens de lancering van zijn debuut al geïnformeerd of hij ideeën voor een volgende boek had. Een succesvolle roman schrijven was één ding, de

kwaliteit van de volgende boeken op minimaal hetzelfde niveau houden iets heel anders. Eerlijk gezegd was hij er nog steeds verbaasd over dat het hem de afgelopen jaren gelukt was om steeds met een manuscript te komen dat de goedkeuring van de uitgeverij had gekregen. Dat Lentemeer een constante leverancier was van interessante gebeurtenissen en personages had hem hier flink bij geholpen. Hij was blij dat hij Ada en niet Felix het hoofdpersonage van zijn boekenreeks had gemaakt, ook al was de man het hoofd van een hotel dat in feite een grenspost was en zorgde het personeel onder hem ervoor dat bezoekers met mindere bedoelingen niet verder kwamen dan de lobby. Zijn lezers leken zich goed te kunnen identificeren met de linnendame die haar werkzaamheden in het hotel combineerde met het oppassen op een klein kind. Zelfs de hele hotelstaf was het de afgelopen drie jaar niet gelukt het portaal terug te vinden waarlangs Iku het havenstadje binnen was gekomen. Het was aan Ada's niet aflatende oplettendheid te danken dat het aantal brandincidenten tot een minimum beperkt was gebleven. En ondertussen zorgde de kleine schobbejak geregeld voor hilarische situaties. Vitor moest toegeven dat hij daar bij het schrijven van zijn boeken dankbaar gebruik van maakte.

'Ik heb je dit eigenlijk al eerder willen vragen,' zei Sylvester, terwijl hij zich naar Vitor toe boog. 'Je hebt nu een aantal boeken over Ada van het stadshotel geschreven, maar zou het geen leuk idee zijn om ook over andere bewoners van Lentemeer te schrijven? Wij hebben hier, zoals je weet, een goedlopende zaak gehad.' Sylvester kreeg een por van zijn vrouw, toch ging hij door. 'En ondanks dat deze de stadscrisis niet overleefd heeft, kan ik je genoeg anekdotes vertellen om een boek mee te kunnen vullen.'

'Kom op, wie wil er nu lezen over een winkeltje dat keramiek verkocht,' reageerde Siyah.

'We hebben er genoeg maffe dingen mee beleefd,

toch? Weet je nog die koopman die voor dat kruikje in onze vitrine helemaal vanuit Théastolima hiernaartoe was gereisd? En hij maar volhouden dat het een waar-deloos ding was. We hebben er dat leuke buitenhuisje van kunnen kopen.'

Teun zette twee koffie met likeur en een pilsje tussen hen in. 'Als je op zoek bent naar ideeën voor een raam-vertelling, ik ken genoeg anekdotes die de stamgasten mij hebben verteld.'

Er wreef iets langs Vitors been. De rode kater had zijn plekje voor het raam verlaten om hem gedag te zeggen.

'Dag Elmo,' groette hij het dier.

De kater knorde tevreden, stak de vloer over en sprong op een lege kruk. Vanaf daar wipte hij op de bar en liep, zorgvuldig de bierviltjes vermijdend, naar het einde.

'O, kijk eens wie we daar hebben,' kirde Wies. Ze stak Elmo een schijfje worst toe van het schaalte dat Teun tussen de vriendinnen had neergezet.

'Wij hebben ook nog een mooi onderwerp voor een spannend boek,' merkte Ziva op. 'Tijdens onze zwem-tochtjes in de haven hebben we iets ontdekt onderaan de vuurtoren.' Ze trok een plagerig gezicht. 'En wij gaan je niet vertellen wat dat is voordat je ons belooft er een verhaal over te schrijven.'

Vitor zuchtte. 'Dank jullie wel voor het meedenken, maar ik heb al een beslissing genomen.' Vitor knikte naar de deur in de achterwand van waarachter nog steeds de klanken van een elektrische gitaar, percussie en toetsen klonken. 'Felix vertelde me vanochtend dat een van de nieuwe hotelgasten heeft gevraagd waar de band repeteert. Jullie weten wat dat kan betekenen.'

De mensen om hem heen staarden hem sprakeloos aan. Alleen Ziva keek in de richting van de deur naar het repetitiezaaltje.

'De bards maken kans op een platencontract,' zei

Ziva tegen haar vriendin.

‘O.’ Wies’ hand lag bewegingsloos op de rug van Elmo. ‘Wauw. Dat is goed nieuws.’ Ze trok haar hand terug. Elmo keek verstoord op. ‘Dat moet een goed verhaal worden. Daar heb je helemaal gelijk in.’

‘Dat zat er wel aan te komen,’ mompelde Teun. Hij liep terug naar zijn plek achter de bar.

De elektrische gitaar zette een solo in, die al snel werd overgenomen door de toetsenist.

‘Je bent er bij de jaarmarkt dit keer toch wel een keertje bij, hoop ik?’ Sylvester zette zijn koffiekop op het schoteltje. ‘We hebben je vorig jaar erg gemist.’

‘De traiteur in onze straat maakt visrolletjes. Wij zorgen voor de borden en de schalen,’ zei Siyah. ‘Je moet ze echt komen proeven.’

‘De vissen arriveren komende maand al?’

Het festival van de vliegende vissen was in Lente-meer nogal een ding, had Vitor begrepen. Als in de baai de doortocht van de scholen vissen begon die in sierlijke bogen boven het water uit sprongen, was dit voor het havenstadje het startschot voor een braderie die een volle week duurde. Vitor had het de afgelopen jaren te druk gehad met zijn schrijfwerk en had daardoor elke keer het festival gemist.

‘Inderdaad. Het zou leuk zijn als je erbij kon zijn. De stadscourant zoekt nog iemand die er een leuk stukje over kan schrijven.’ Sylvester knipoogde.

Vitor mompelde dat hij zou kijken of hij er tijd voor vrij kon maken. Hij had wel degelijk zin om dit jaar eindelijk het festival mee te vieren. Na het inleveren van zijn laatste manuscript had hij daar wel ruimte voor, al besteedde hij die tijd liever aan het opstarten van zijn volgende boek. Verdorie. Hij zei dan wel dat hij als onderwerp de band van bards had, maar het bezoek van de muziekproducent kon evengoed op niets uitlopen. Rondom de werkzaamheden van Ada was het de afgelopen maanden rustig geweest. Te rustig. Er was niets

voorgevallen wat interessant genoeg was voor een roman, dus op haar kon hij deze keer niet terugvallen. Eigenlijk zou hij meer personages in Lentemeer in de gaten willen houden. Van het oude vrouwtje dat hij tegelijk met de bards op de eerste dag in het stadshotel tegen was gekomen wist hij nog steeds niet waar zij vandaan kwam en waar ze haar mand vol mos voor nodig had. In Lentemeer liepen veel potentiële boekideeën rond. Het liefst zou hij alle bezoekers en bewoners van het stadje in de gaten houden, maar hij kon nu eenmaal niet overal tegelijk zijn. Toch stond het idee om de hulp van anderen in te roepen hem ook niet aan. Hij zou belangrijke details van gebeurtenissen missen als hij er niet zelf bij was geweest.

Vitor schoof zijn glas heen en weer. Veel werk kon hij vandaag niet meer verzetten, toch was hij ongeduldig. De masten achter het raam met gekleurde vlakken schommelden traag. Wat deed hij hierbinnen nog? Hij leegde zijn glas, mompelde een groet naar het echtpaar en schoof zijn stoel naar achteren.

